

РЕШЕНИЕ

№ 497

София, 28 декември 2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и шести май две хиляди двадесет и трета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар: Елеонора Михайлова
и в присъствието на прокурора Нина Панчева
изслуша докладваното от съдия Ружена Керанова
н. дело № 269/2023 година

Върховният касационен съд е трета инстанция по делото, образувано по жалба на подсъдимата В. Ц. П., подадена чрез нейните защитници, срещу въззивно решение № 1/04.01.2023 г., постановено по ВНОХД № 564/2022 г. от Софийския апелативен съд.

В касационната жалба, с която е оспорено въззивното решение се съдържат аргументи за процесуални нарушения, изразили се в неизпълнение на дадените от предходните касационни състави указания. Развиват се доводи, че при установените факти по делото деянието по чл. 123 от НК е несъставомерно. Отправеното искане е за оправдаване на подсъдимата.

В съдебното заседание подсъдимата П. и нейните защитници поддържат жалбата по изложените в нея доводи и искания.

Повереникът на частните обвинители А. Л. З. и В. И. З. оспорва жалбата и излага становище, че не е допуснато нарушение на материалния закон. Частните обвинители се солидаризират със становището на своя повереник. В. З. в рамките на съдебните прения изтъква доводи, че не е било необходимо да се прилага лекарствения препарат „Севоран“, тъй като с оглед обема на операцията същата е следвало да се проведе с локална анестезия. Поставя акцент и върху това, че на придружаващия детето родител не е разяснено какво означава приложения лекарствен препарат, както и че анестезиологичният екип е бил със забавени реакции за овладяване на състоянието на пациента и транспортирането в болница „Пирогов“.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура пледира за неоснователност на подадената касационна жалба и оставяне в сила на атакуваното решение.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

I. Софийският градски съд с присъда №113/30.04.2018 г., постановена по НОХД №2574/2017 г., признал подсъдимата В.Ц. П. за виновна в това, че на 14.06.2016 г. е причинила смъртта на А. В. И. поради немарливо изпълнение на правнорегламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност- в качеството си на управител на „.....“ООД, в условията на независимо съпричиняване с Й.М. Ф. – лекар специалист по анестезиология и В.Л. П.-стоматолог, не е организираща и не е осигурила адекватни материални условия и възможности за бърза реакция при възникване на усложнения вследствие на анестезия, като на посочената дата в „.....“ООД по повод дентална хирургична интервенция на А. В. И. бил приложен инхалационно анестетик „Севоран“, при което възникнали усложнения, и към 15, 00 ч. били констатирани симптомите на малигнена хипертермия, като поради липсата на медикамента „Дантролен“, който е следвало да се приложи в максимално кратък период за избягване на леталния изход, пациентът е транспортиран до УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ в 16, 00 ч. и в 17, 05 ч. е констатирана смъртта му, като деянието е извършено в нарушение на Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, утвърден с Наредба № 10/04.03.2010 г., издадена от Министерство на здравеопазването, поради което и на основание чл. 123, ал.1 във вр. с чл. 54 от НК я осъдил на три години лишаване от свобода, изпълнението на което на основание чл. 66, ал.1 от НК отложил с изпитателен срок от пет години. На основание чл. 37, ал.1, т. 7 от НК подсъдимата П. е лишена от правото да извършва дейност по управление, ръководство и контрол на лечебни заведения за срок от пет години.

Със същата присъда е ангажирана и наказателната отговорност на подсъдимите В. П. и Й. Ф. за извършено от тях престъпление по чл. 123 от НК.

С въззивна присъда № 21/07.11.2019 г., постановена по ВНОХД №1521/2018 г., Софийският апелативен съд отменил и изменил частично първоинстанционния съдебен акт, като оправдал изцяло подсъдимия В. Л. П. по повдигнатото му обвинение по чл. 123 от НК; намалил наложеното на подсъдимата В. Ц. П. наказание на една година лишаване от свобода и отменил наказанието лишаване от права; признал подсъдимата Й.М. Ф. за виновна в това да е осъществила деянието чрез бездействие поради неприлагането на антидота „Дантролен“, като я оправдал деянието да е осъществено и чрез действия – за прилагането на препарата „Севоран“ без необходимост от това, предвид обема на операцията, който анестетик предизвикал състояние на малигнена хипертермия у А. И., намалено е и наложеното й наказание.

По касационен протест, по жалба на частните обвинители В. и А. З.и по жалба на подсъдимите Й. Ф. и В.П. е образувано н.д. № 292/2021 г. по описа на ВКС, I н.о. С постановеното решение № 106/19.08.2021 г. въззивната присъда е била отменена в частта й, с която е потвърдена и изменена първоинстанционната присъда по отношение на подсъдимата В. Ц. П. и в тази част делото е върнато за ново разглеждане от апелативния съд; отменена е въззивната присъда в частта, с която подсъдимата Й. М. Ф. е призната за виновна в това да е допуснала нарушения на правилата, установени в раздел II. В.1.10.д от Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“ (тоест, за това, че не е приложила на изпадналия в състояние на малигнена хипертермия А. И. антидота „Дантролен“), като на основание чл. 304 от НПК я оправдал по това обвинение. В останалата част въззивната присъда е била потвърдена.

След връщане на делото е образувано ВНОХД № 939/2021 г. по описа на Софийския апелативен съд. С постановеното решение № 357/17.11.2021 г. първоинстанционната присъда на Софийския градски съд е била изменена в частта относно наложените на подсъдимата В.П. наказания, като наказанието лишаване от свобода е намалено на една година, намален е и изпитателният срок по чл. 66, ал.1 от НК на три години. Отменено е наложеното наказание лишаване от право да упражнява дейност по управление, ръководство и контрол на лечебни заведения.

Постановеното въззивно решение е обжалвано по касационен ред от подсъдимата В. П. и от частните обвинители А. и В. З.. С решение № 87/06.06.2022 г., постановено по н.д. № 352/2022 г. по описа на ВКС, II н.о., въззивният съдебен акт е бил отменен и делото е върнато за ново разглеждане.

При новото разглеждане на делото с решение № 1/04.01.2023 г., постановено по ВНОХД № 564/2022 г., присъдата на Софийския градски съд по отношение на подсъдимата В. П. е изменена в частта относно наложените ѝ наказания, както следва : наказанието лишаване от свобода е намалено от три години на една година; изпитателният срок по чл. 66, ал.1 от НК е намален от пет на три години; отменено е наложеното наказание лишаване от право да упражнява дейност по управление, ръководство и контрол на лечебни заведения; извършена е корекция и в разноските, дължими от подсъдимата.

II. Проследената процесуална хронология очертава, че осъждането на подсъдимата Й. Ф. за деяние по чл. 123 от НК, реализирано чрез бездействие – за това, че не е възприела своевременно влошаването на състоянието на А. И., което е определило и закъсняла ѝ реакцията по овладяване на това състояние, съответно оправдаването ѝ от апелативния съд по ВНОХД № 1521/2018 г., че деянието е осъществено и чрез действие – прилагане на обща интубационна анестезия с препаратата „Севоран“ без необходимост от това с оглед обема на операцията, както и цялостното оправдаване на подсъдимия В. П. по повдигнатото обвинение, включващо и бездействие поради неинформиране на родителите за рисковете от анестезията, са утвърдени още с първото решение № 106/19.08.2021 г., постановено по н.д. № 292/2021 г., I н.о. В този смисъл настоящият състав не би могъл да даде отговор на повдигнатите в съдебното заседание въпроси от частното обвинение, посочени по – горе, тъй като извън рамките на допустимия сега касационен контрол е цялостното оправдаване на подсъдимия П. и частичното такова по отношение на подсъдимата Ф..

В споменатия съдебен акт на касационната инстанция са разкрити процесуалните грешки, допуснати от въззивния съд, изразяващи се в отсъствие на съдебна мотивировка, свързана : с преценката на вмененото на подсъдимата В. П. дължимо поведение в контекста на приетите за установени факти, за установена причинно-следствена връзка между инкриминираното ѝ бездействие и настъпилия противоположен резултат, за несъобразяване с рамките на обвинителния акт.

С второто касационно решение, постановено по н. д. № 352/2022 г. по описа на ВКС, II н.о., съдебният състав пунктуално е отразил конкретно неизпълнените от апелативния съд указания при повторното въззивно разглеждане на делото, придружено с детайлен коментар по съществуването на проверявания въззивен съдебен акт във фактологичен и правен аспект. Прегледът на констатираните от касационните състави неблагоприятия при предходните въззивни процедури са необходими не само защото в касационната жалба се изтъкват доводи за неизпълнени от апелативния съд

указания на върховната съдебна инстанция, но и защото сега проверяваният съдебен акт е почти идентичен с този, предмет на контрол по посоченото второ решение № 87/06.06.2022 г. на ВКС, II н.о., като апелативният съд не е установявал нови фактически положения (виж, чл. 355 от НПК).

III. От поддържаните оплаквания на защитата за неправилно осъждане на подсъдимата П. се извежда всъщност несъгласие с правната интерпретация на въззивния съд относно приетата обективна и субективна съставомерност на деянието по чл. 123 от НК.

Спецификата на обвинението, повдигнато срещу подсъдимата П., е за немарливо изпълнение на задължения от организационен характер при осъществяване на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност. По делото е установено, че „.....“ ООД, на който подсъдимата е управител, е лечебно заведение за извънболнична помощ с предмет на дейност „осъществяване на първична и специализирана извънболнична дентална помощ, операционен блок за почасов престой и рентгенова дейност“. В центъра се прилагал инхалационен анестетик „Севоран“, в характеристиката на който е вписано, че при предразположени индивиди може да доведе до клиничния синдром, известен като „злокачествена хипертермия“ (малигнена хипертермия). Експертите са изяснили, че малигнената хипертермия е фудроянтно протичащо генетично нарушение (наследствено предаван синдром), проявяващо се при увод, поддържане и събуждане след обща анестезия с инхалационен анестетик и деполяризиращ миорелаксант. Дължи се на неустановена в предоперативния период генетична предиспозиция на пациентите и на отключващ механизъм, предизвикан от прилагането на инхалационни анестетици и деполяризиращ миорелаксант, приложени за обща анестезия. Малигнената хипертермия се диагностицира при наличие на съмнение (инцидент при анестезия на близък роднина) и осъществяване на мускулна биопсия при специални изисквания за доказване на генетична предиспозиция. Установено е и това, че към момента на деянието в Република България не се е провеждало такова изследване и нямало разработен протокол и нормативни изисквания за адекватна реакция при проявата на това тежко усложнение по време на анестезия. След инкриминирания инцидент Дружеството на анестезиолозите в България е направило предложения до министерство на здравеопазването за вземане на мерки и разработване на протоколи за действие при възникване на това усложнение от различни лечебни заведения (кризисни центрове). Малигнената хипертермия се отключва внезапно и не може да се предскаже, а успешното овладяване включва задължително прилагането на медикамента „Дантролен“ в рамките на 10-15 минути от появата на първите признаци, като без неговото прилагане смъртността при настъпване на синдрома е много висока.

В Регламент (ЕО) № 141/2000 г. на Европейския парламент и Съвета активното вещество „dantrolene sodium“ е с обозначение лечение на малигнена хипертермия. Регистрирано е в регистъра на лекарствените продукти – сираци в Общността, обозначени като такива съгласно регламента. Продуктът не е разрешен за употреба в страната. Редът за лечение с него е уреден с Наредба № 10/17.11.2011 г. на Министъра на здравеопазването за условията и реда за лечение с неразрешени за употреба в Република България лекарствени продукти и лекарствени продукти за състрадателна употреба, както и за условията и реда за включване, промени, изключване и доставка

на лекарствени продукти от списъка на чл. 266а, ал. 2 от ЗЛПХМ (Наредба № 10/17.11.2011 г.).

Съгласно тази наредба с разрешение на Изпълнителната агенция по лекарствата само лечебни заведения за болнична помощ могат по специален ред да получават неразрешени за употреба в страната лекарствени продукти. Тези лекарствени продукти се предписват от комисия от съответното лечебно заведение за болнична помощ с протокол за конкретен пациент и в необходимите количества от лекарствения продукт. По експертен път е установено, че причината за смъртта на А.И. е остра дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност, настъпила в резултат на развилата се малигнена хипертермия, обусловена от два фактора – генетична предиспозиция на пациента и използването на анестетика „Севоран“. Неблагоприятният изход в конкретния случай е настъпил от вродено генетично ензимно заболяване, провокирано от инхалационната анестезия.

По делото е прието, че при пострадалото дете не са били налични данни за генетична предразположеност. Разпитаните експерти и свидетелите с опит в анестезията са категорични както в това, че използваният в конкретния случай инхалационен анестетик „Севоран“ е най- доброто средство („златен стандарт“) за поставяне под обща анестезия в детска възраст, така и че няма биохимично изследване, което да покаже предразположението на пациента към малигнена хипертермия и че заболяването е рядкост, което за България не е наложило създаването на организация за изследване и лечение.

Така възприетата от съда фактология не е спорна. Същевременно осъщественият от апелативния съд правен анализ на включените в предмета на доказване факти относно пределите на отговорността на подсъдимата П. за немарливо изпълнение на задължения от организационен характер е незадълбочен, противоречив и несъобразен с рамките на инкриминираното с обвинителния акт нейно поведение.

Тезата на обвинението за съставомерно бездействие на подсъдимата П. е обвързано с фактите, че тя „като собственик и като управител на заведението е знаела, че в него се упражнява анестезия, която не била реимбурсирана от Здравната каса по отношение на здрави деца, както и това, че клиниката не е осигурила или не може да осигури на разположение единствения възможен антидот, а именно „Дантролен“, и заведението нямало създадена организация за реакция в случай на възникване на спешен случай, например да се изпрати специалист, който да получи „Дантролен“ от друга болница, да бъде сключен договор в този смисъл с друго лечебно заведение, което разполага с антидота и т.н.“ (стр. 3 от обвинителния акт, л. 5 от НОХД № 2574/2017 г.).

При общото и абстрактно формулиране на обвинителните факти за дължимото, но неизпълнено от подсъдимата активно поведение, въззивният съд е приел, че в конкретния случай специални норми, запълващи съдържанието на бланкетната норма на чл. 123 от НК, не съдържат правило, което да регулира процесния случай в неговата пълна конкретика и детайли. Съответно, че няма директно нормативно предписание лечебното заведение, използващо препарата „Севоран“, да разполага и с антидота „Дантролен“, за да реагира при възможно настъпване на малигнена хипертермия или да създаде организация, за да го набави достатъчно бързо или да има възможност да транспортира пациента до друго лечебно заведение, където е сигурно, че антидота е наличен. Същевременно, на фона на тези свои разсъждения,

позовавайки се на решение № 622/09.03.2004 г. на ВКС, I н.о., съдът заключил, че именно инкриминираните от обвинението специални норми (разпоредбите по раздел II, б.Б, 2.2. и б. Г, т. 5.1. и т.5.2. от Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“), въвеждат изисквания при приложението на анестезия да се създадат организационни, кадрови и материални условия и за лечение на предвидими усложнения и неблагоприятни ефекти от приложението ѝ.

Първо, както отбелязва и защитата, в представената мотивировка прозира известно противоречие. В цитираното от въззивния съд решение на касационната инстанция в контекста на обвинение за осъществен състав по чл. 123 от НК е застъпена тезата, че приложимите правила могат да бъдат „ненормативни не само защото актът, в които са включени няма нормативен характер, но и защото е достатъчно нормативен да бъде актът, който предвижда задължението за тяхното спазване“. В тази връзка в касационното решение като илюстрация е посочена именно лекарската професия, „която обективно няма как да бъде правно уредена в цялото ѝ изключително многообразие“. Позовавайки се на отделен абзац от посочения съдебен акт, въззивният съд не е съобразил, че даденият пример е за лекарската професия, изразяваща се в пряката медицинска дейност, нито е съобразявал как това се вмести в повдигнатото по отношение на подсъдимата обвинение за бездействия от организационен характер.

Принципно няма пречка деянията по чл. 123 от НК, изразили се в действия/бездействия, да са свързани и с правила от организационен характер, които правила да са от съществено значение за правилното изпълнение на професионалната дейност на лицата, осъществяващи диагностично-лечебния процес в медицинското заведение. В разглеждания случай на вниманието на съда е поставено поведението на подсъдимата П. за конкретно допуснати от нея бездействия, за които стана дума. По делото е изяснено : че в заведението за доболнична помощ е разрешено прилагането на обща анестезия, вкл. и със „Севоран“, както и че съществува нормативна пречка тези лечебни заведения да разполагат с препарата „Дантролен“, отпускан за употреба по установен ред, но само за болнични заведения; че към момента на инкриминираното събитие е отсъствала възможност чрез съответни изследвания (мускулна биопсия при специални изисквания) за доказване на генетична предиспозиция при пациентите; както и че в страната не е имало разработен протокол и нормативни разпоредби за адекватна реакция при проявата на това тежко усложнение по време на анестезията. Посоченото ясно очертава, че подсъдимата П. не може да бъде упреknата за проявено бездействие, като не е подсигурила на разположение в клиниката лекарствения препарат „Дантролен“, защото за медицинския център, който е заведение за доболнична помощ, снабдяването с препарата е било обективно невъзможно. Това лишава търсената отговорност по чл. 123 от НК от едно от най-важните ѝ основания – наличие на конкретно правило, чието нарушаване (неизпълнение) има характер на причина за смъртта на пострадалия.

По отношение на останалите неизпълнени от подсъдимата П. действия, вменени ѝ с обвинителния документ за създаване на организация - да се изпрати специалист, който да получи „Дантролен“ от друга болница, да бъде сключен договор в този смисъл с друго лечебно заведение, което разполага с антидота, очевидно от една страна не се вписват в създадения регламент с цитираната вече Наредба № 10/17.11.2011 г. А от друга, примерите за дължимо активно поведение от

организационен характер, посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт, също не държат сметка, че „.....“ ООД е заведение за доболнична помощ, поради което и подsigуряване на условия за снабдяване с „Дантролен“ от друга болница по описания начин не са били възможни за изпълнение от подсъдимата.

От своя страна, въззивният съд, за да преодолее тази абстрактност при формулиране на обвинението срещу подсъдимата П., си е позволил да го разшири, приемайки, че тя не е предприела действия „по друг начин“ да се сдобие предварително с информация къде и в кои болнични заведения имат наличен препарат „Дантролен“, за да има създадена организация за действие при необходимост. Идентично фактическо бездействие, проявено от подсъдимата, е било изведено и в предходното второ по ред въззивно решение, подложено на сериозна критика от касационния съдебен състав,

определил го като процедурно неразумен и доказателствено и юридически необезпечен наказателен укор, отправен от апелативния съд към П., който и прокурорът в своя обвинителен акт не може да е очертал, дори и да се вземе завършекът на абстрактното фактологическо обвинение, изписано с „и т.н.“.

Известно е, че за да се носи наказателна отговорност за бездействие, е необходимо да се установи още наличие на реална възможност деецът да осъществи предписаните активни действия и да предотврати вредните последици. Границите на тази възможност се определят от обективните обстоятелства като обстановка, конкретна ситуация, средства за осъществяване на изискуемото се действие. В конкретния случай дори да се приеме, както е сторил апелативният съд, за възможно да се определи задължение за действие, произтичащо не от правна норма с конкретно съдържание (или от правило с ненормативен характер), а от разкрити факти за съществуваща практика за споделяне на информация между болничните заведения за наличие на лекарствения препарат „Дантролен“, съответно за предоставянето му в заем, всъщност е довело до необосновано разширяване на пределите на търсената наказателната отговорност. И в сега проверяваното въззивно решение при преценката на дължимото поведение от подсъдимата отново е изведена теза за фактическо бездействие поради неосигуряване „по друг начин“ на посочената по-горе информация. Съдът се е въздържал да обоснове в контекста на вменената й реална възможност за действие, какъв е този начин при приетото от него, че към датата на инцидента не е имало изградена републиканска, респективно каквато й да е друга система за известяване на болничните заведения, които притежават „Дантролен“.

Важно е да се уточни, че малигнената хипертермия е очаквано усложнение не за всички пациенти, а само за такива, при които са налице данни за генетично ензимно заболяване. В разглеждания случай, както е пояснено и от вещите лица, не са били налице данни за известна или подозирана генетична предразположеност на пострадалото дете към малигнена хипертермия, поради което не е могло да се предполага, че съществува опасност от възникване на това усложнение. При тези експертни констатации, както и че в България не се извършва изследване за фамилна обремененост, изводът на съда, че при конкретния пациент настъпването на малигнената хипертермия е било предвидимо усложнение, очаквано за подсъдимата като управител на лечебното заведение за доболнична помощ, е доказателствено необезпечен.

На следващо място, съдът е приел, че подсъдимата П. е допуснала използването на анестетика „Севоран“ без да осигури на анестезиологичния екип възможност за адекватно лечение на възникналото усложнение при пациента – малигнена хипертермия, с уведомяването на анестезиолозите в кое лечебно заведение има наличен „Дантролен“. Без каквато и да е съдебна мотивировка във въззивното решение е направено заключение, че това конкретно бездействие, проявено от подсъдимата, е допринесло за настъпването на противоправните последици. Последователно в доктрината и съдебната практика е приемано, че причинната връзка е налице, тогава когато деянието на деца създава предпоставки за настъпването на противоправния резултат. Както вече бе посочено, съдът се е доверил на експертното мнение, че в разглеждания случай развитието на малигнената хипертермия се дължи на два фактора – генетичната предразположеност на пациента и прилагането на „Севоран“. От тази гледна точка не е съзряла необходимост да се разисква наличието на пряка причинно-следствена връзка между така инкриминираното бездействие на подсъдимата (въпреки всички условности за това, посочени по-горе) и настъпилия противоправен резултат – смъртта на А. И.. Вместо това съдът се е наел да обосновава изисквана от подсъдимата П. дейност по създаване на „добри практики“ или експлоатиране на съществуващи такива между болнични заведения. Във връзка с последното на отбелязване подлежи и това, че изнесените данни в разпита на свидетелите – лекари и на вещото лице за съществуване на описаната в мотивите практика, към което съдът е насочил разсъжденията си, се отнасят всъщност само до лечебни заведения за болнична помощ, но не и за такива, осъществяващи доболнична помощ, и това е обяснимо предвид регламента, предвиден в цитираната наредба . Освен това, пострадалият е транспортиран до болнично заведение, в което вероятността за наличие на „Дантролен“ е най-голяма.

При всичко казано настоящият съдебен състав не намира основания да се разграничи от направената констатация в решението по н.д. № 352/2022 г. по описа на ВКС, П н.о., че въззивният съд е вменил на подсъдимата задължение, което не само не е разписано (няма как да е сторено това) и излизащо извън предмета на обвинението, но и установява ангажиране на нейната отговорност по начин в противоречие както с нормите на процесуалната, така и на материалната наказателноправна регламентация. Обобщено, изложеното обосновава извод, че постижимият в този наказателен процес доказателствен материал не създава фактическа основа, позволяваща да се направи извод за осъществено от П. деяние по чл. 123 от НК, разгледано в контекста на инкриминираното нейно поведение като съвкупност от факти както по отношение на включените такива в обстоятелствената част на обвинителния акт, така и на тези, разкрити по посочения начин от решаващия второинстанционен състав. Правните изводи, доколкото такива съществуват в проверявания съдебен акт, са резултат от неправилната интерпретация на апелативния съд на установените факти, включени в предмета на доказване, и има за последица неправилно приложение на материалния закон. Констатираното наличие на касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 1 от НК следва да се отстрани с отмяна на въззивното решение и потвърдената с него присъда на градския съд в обжалваната им част. В рамките на възприетите от съдилищата по същество фактически положения подсъдимата П. следва да се оправдае по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 123 от НК. Съдебните актове подлежат на отмяна и в частта по осъждането на подсъдимата за направените

по делото разноски, които следва да останат на основание чл. 190, ал. 1 от НПК за сметка на държавата.

С оглед на изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 2 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивно решение №1/04.01.2023 г., постановено по ВНОХД №564/2022 г. по описа на Софийския апелативен съд, и изменената с него присъда № 113/30.04.2018 г., постановена по НОХД №2574/2017 г. по описа на Софийски градски съд, в частта с която подсъдимата В. Ц. П. е призната за виновна и осъдена на една година лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено за срок от три години на основание чл. 66, ал.1 от НК, за извършено престъпление по чл. 123, ал.1 от НК и в частта за присъдените разноски, като на основание чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК я

ОПРАВДАВА по обвинението за престъпление по чл. 123, ал.1 от НК.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.